

در کنگره کمیته برای بین الملل مارکسیستی

من دروهای رفیقانه ی، رفقایمان در ایران را ابلاغ می دارم، بخصوص رفقای جوان و کارگران ما که با نظام سرمایه داری ایران حدود ۲۵ سال مبارزه کرده اند. ما با دیدگاه رفیق آن وود در مورد «چشم انداز ۲۰۰۴» کاملاً موافقیم. چیزی که ما امروز شاهد آن هستیم، بحران عمیق اقتصادی نظام سرمایه داری است. بقول کارل مارکس، نظام سرمایه داری بورژوازی باعث رشد نیروهای تولید می شود، اما همزمان نظام سرمایه داری گورکن های خود را خلق می کند.

بعد از اشغال افغانستان و عراق، ما شاهد حضور صدها هزار گورکنان سرمایه داری هستیم. ما در آینده نزدیک شاهد موج رادیکالیزه شدن جوانان در جهان و بخصوص در خاورمیانه خواهیم بود. این وضعیت کنونی در گذشته هم چندین بار پیش آمده است. بعد از انقلاب روسیه در سال ۱۹۱۷ و بعد از جنگ ویتنام حدود سه دهه پیش و حالا، ما ناظر وجود جوی مشابه ای می باشیم. اشغال عراق و افغانستان تأثیر عمیقی بر وضعیت سیاسی ایران گذاشته است. بورژوازی ایران که در گذشته به دو گرایش تقسیم شده بود: رفرمیست ها و بنیادگرایان. اما امروز شکل ظاهری آن تغییر کرده است. بنیادگرایان که به اصطلاح دارای گرایش ضد امپریالیستی بودند و می کوشیدند تا شعارهای ضد امپریالیستی دهند، بعد از اشغال عراق، تسلیم امپریالیزم جهانی شدند.

گرایش رفرمیستی که در گذشته رابطه نزدیکی با کشورهای اروپایی داشت، عملاً کنار گذاشته شده است. چند ساعت پیش، من مقاله ای در یکی روزنامه های ایران در باره رابطه ایران و عراق خواندم؛ خیلی طنزآمیز بود. نوشته بود که وزیر خارجه ایران (به اصطلاح نماینده بنیادگرایان) با نماینده دولت عراق برای اولین بار ملاقات کرده و ۱۰ میلیون دلار کمک بلاعوض و ۲۰۰ میلیون دلار اعتبار به دولت عراق هدیه داده است. طنز آن در اینجا است که بیشتر نمایندگان دولت عراق در حال حاضر مأمور «سیا»ی آمریکا می باشند. این دولت به اصطلاح ضد امپریالیستی بنیادگرایان ایران جوی را بوجود آورده تا بتواند به دولت های غربی نزدیک شود و این امر در آینده نزدیک تأثیر عمیقی بر جنبش کارگری ایران خواهد گذاشت.

اگر چه طبقه کارگر در گذشته به شکلی نسبت به گرایش های موجود توهم داشت، اکنون برای اولین بار اتحاد این گرایشات را درون رژیم در پیوندی نزدیک با امپریالیزم می بیند که دوران شاه را تداعی می کند. در ایران برنامه تأسیس دفتر سازمان بین المللی کار به منظور ایجاد اتحادیه های کارگری طرفدار غرب، در دستور کار است. از این طریق بورژوازی ایران با کمک بورژوازی ۱۵ کشور اروپایی و علاوه بر آن حالا هم با کمک امپریالیزم آمریکا آماده جلوگیری از انقلاب آینده ایران می شود. باید بگویم که وضعیت طبقه کارگر در ۲۵ سال گذشته اختناق آمیز بوده و کارگران سرکوب و کشته شده اند تنها به دلیل اعتراض به حداقل دستمزدها و حقوق عقب افتاده اشان. چند ماه پیش در خاطون آباد، کارگران به دلیل اعتراض به اخراج ها مورد حمله قرار گرفته و ۴ تن کشته شدند. با وصف این سرکوب ها طبقه کارگر یک سلسله روش نوینی برای مبارزه دست یافتند. در چند سال گذشته در هر اعتصاب و اعتراض کارگری، سه گرایش فکری ظاهر می شوند. گرایش اول، گرایشی است که از در مباحثات با جمهوری اسلامی برآمده و کوشش می کند که با رژیم از در همکاری درآید (خانه کارگر). گرایش دوم گرایشی است که در چارچوب اصلاح طلبی فعالیت کرده و کوشش می کند تا وضعیت را آرام نگه دارد. گرایش سوم گرایشی است که گرچه از تعداد زیادی برخوردار نیست اما مطالبات نظیر کنترل کارگری را طرح کرده است. این کارگران به مدیران و نمایندگان دولت می گویند که اگر کارخانه سودآور نیست آن را به خود ما واگذار کنید. کارگران معتقد به این گرایشات در مراسم اول ماه امسال شرکت داشتند.

سه نوع تظاهرات و تجمع در اول ماه مه صورت گرفت: اولین تظاهرات توسط خانه کارگر ترتیب داده شد؛ دوم، تجمعاتی توسط گرایشات رفرمیستی سازماندهی شدند؛ سوم، تجمعاتی صورت گرفت که توسط بخش رادیکال جنبش کارگری جاده مخصوص کرج و هم چنین در چند شهر دیگر تظاهراتی در اول ماه مه مستقل از دولت صورت گرفت. مطالبات مرکزی این بخش علیه سرمایه داری بود. در تجمع جاده مخصوص کرج قطعنامه ای گذرانده شد با مطالبات انتقالی و رادیکال. (این قطعنامه در این کنگره توزیع شد). در این تجمع برای نخستین بار رفقای جوان ما در جهت پیوند با کارگران رادیکال شرکت کردند.

فعالیت های آتی ما در سه سطح صورت می گیرد، در وهله اول دخالتگری در تشکل های مستقل کارگری که امکان تشکیل آن در آتیه خواهد بود حتی اگر این تجمع کارگری توسط سازمان بین المللی کار صورت بگیرد به شرط این که توده های وسیع کارگری در آن شرکت کنند، ما نیز با حفظ مطالبات و اهداف خود در آن دخالت خواهیم کرد. دومین تدارک ما دخالت در تشکیل کمیته های کارگری خواهد بود. سومین بخش از دخالتگری تشکیل هسته های کارگری - سوسیالیستی بر محور برنامه خاص خودمان خواهد بود.

برخلاف بسیاری از سازمان های استالینیستی و سانتریستی که احزاب خود را جدا از طبقه کارگر در خارج از کشور ایجاد می کنند، ما بر این اعتقادیم که در پایه های کارگری همراه با آنها در مبارزات روزمره ایشان شرکت کنیم.

هم چنین ما اعتقاد بر انترناسیونالیزم داریم و در صدد ایجاد یک مرکز قوی سوسیالیستی همراه با سایر رفقای سوسیالیست انقلابی در منطقه بر آمدیم و این هم باید در ارتباط تنگاتنگ با تشکیل یک بین الملل انقلابی صورت گیرد. همانطور که آن وود در جمع بندی خود به آن اشاره کرد دلیل گردهمایی ما برای ایجاد یک سازمان بین المللی در راستای انقلاب سوسیالیستی جهانی است.

همانطور که مارکس اشاره کرد امروز میلیون ها گورکن در جوامع بین المللی وجود دارد اما مسأله ما سازماندهی گورکنانی است که امپریالیسم را برای همیشه دفن کنند.

۱ اوت ۲۰۰۴

۱۲ مرداد ۱۳۸۳

* کنگره با ۲۸۰ تن از نمایندگان و ناظران بیش از ۲۶ کشور در تابستان ۲۰۰۴ در اسپانیا برگزار شد. هیئت نمایندگی فعالان سوسیالیست انقلابی از کشورهای زیر شرکت داشتند: ایران؛ پاکستان؛ سیرالانکا؛ مکزیک؛ ونزوئلا؛ آرژانتین؛ اسرائیل؛ ایرلند؛ اسپانیا، ایتالیا، بریتانیا؛ فرانسه؛ اتریش؛ بلژیک؛ آلمان؛ دانمارک؛ سوئد؛ لهستان؛ کورواسیا؛ صربستان؛ مسدومیا؛ روسیه؛ یونان؛ آمریکا و کانادا؛ کوبا.